

Els desencerts de Benet XVI

EL BROLLADOR

18/11/10 - MARC ADELL I CUEVA

El primer i principal —font i origen de tots els altres— és la dèria de viatjar com a cap d'estat. A què ve entestar-se en una tal antigalla antievangèlica —“doneu al César el què és del César i a Deu el què és de Déu”—, com a “carta de presentació” en arribar als territoris i a les poblacions que visita? Els creients de la religió catòlica —els altres passen olímpicament— esperem al nostre pastor, al successor de Pere i al Vicari de Crist i no a un seguici diplomàtic del més alt nivell, acompanyat i acomboiat per polítics i autoritats civils —i militars(!)—. I ens mereixem un encontre religiós, per ser confirmats en la fe, des del missatge de Jesús, en un món que passa massa necessitats i penúries. Així que, mentrestant el qui arriba ho fa aixoplugat amb aquella parafernàlia oficial, lluny de la senzillesa testimonial de l'evangeli, per a molts creients no serà benvingut.

Desencert també —el del Papa— en limitar-se a repetir la lletania victimista de la cúpula episcopal espanyola —Rouco i els seus addictes—, envers el laïcisme que sembla que fa forat al nacionalcatolicisme tardofranquista que alguns encara enyoren. Perquè és en una societat laica on té mèrit que els creients ens manifestem com a tals i no em costa que a cap catòlic se li posen entrebancs per expressar la seua fe —jo al menys no en tinc cap, de dificultat—. . Alhora que els creients de les altres religions —i els no creients— són igual de lliures que nosaltres, per expressar-s'hi. Com Déu mana. Així l'acusació de Benet XVI de camí cap ací, en comparar el laïcisme d'avui —i qualificar-lo d'agressiu— al del temps de la República és doblement pervers i desagraït. Pervers per fals i malintencionat, perquè l'església catòlica no només no està sent atacada pel govern de l'Estat, sinó que —vulnerant-ne el precepte constitucional d'estat no confessional— rep quantitats milionàries —6.000 milions d'euros pel cap baix— de les arques públiques i no només dels creients. A més de gaudir —novament vulnerant-ne el precepte constitucional d'estat no confessional— de determinades exempcions i privilegis que cap altra confessió rep. I desagraït, perquè justament el dia que viatges cap el país que millor et tracta —vulnerant-ne el precepte constitucional d'estat no confessional— de tota Europa i a punt d'arribar-hi, li dediques aquelles paraules ofensives i del tot allunyades de la veritat.

Desencertada també la “filosofia” difosa —a recer del Vaticà— pel padre Martínez Camino, secretari dels bisbes i bisbe ell mateix, arran dels atacs desacomplexats que fa anys que dedica als governs democràtics d'Espanya, en justificar les despeses milionàries que el viatge papal ha suposat, com un “negoci”...econòmic i espiritual. Francament no sé a què ve l'esment de l'expressió “negoci” i com casa això amb la dimensió espiritual, a no ser que la concepció de la cúpula episcopal del fet religiós i la defensa dels seus “interessos” es palese, a les clares, com a més materialista del què s'escauria. A més de què, sembla, ni una cosa ni l'altra s'ha produït: el “negoci” econòmic

ha punxat —a Santiago i a Barcelona—, doncs ni el lloguer dels balcons per contemplar l' espectacle ha estat un èxit, ni les places hoteleres s'han esgotat, en una visita que, tot i la mobilització de centenars —es feia previsió de milers— d'autobusos per portar “fidels” de fora no ha estat, ni de bon tros, massiva —com es preveia i el publicitava—. I de “negoci” espiritual sembla que tampoc: les esglésies continuen buides, els polítics que acomboiaven el Sant Pare no s'han convertit que se sàpiga, els ciutadans aliens a la visita tampoc semblen acusar cap benefici i els bisbes espanyols —fora d'alguna excepció— segueixen sent tant poc espirituals com fins ara.

Una ocasió perduda més —i ja en van...—, doncs, perquè els catòlics espanyols pogueren mostrar la seua majoria d'edat, en una recepció joiosa i sòbria, on els laics —paraula demonitzada— es tingueren en consideració com a poble de Déu, al que els preveres —des del Papa a l'últim rector de parròquia— es deuen i al que han de servir. On les dones —vade retro!— han brillat per la seua absència, fora del grup de monges que s'han dedicat a traure llustre a l'altar de la Sagrada Família, a Barcelona —a Santiago ni això— amb autèntic frenesí, sense que cap bisbe dels presents els haja tret de les mans les baietes, per fer-ho ells, ni convidar-les a asseure's al costat del Papa. Llàstima d'encontre on no hi ha hagut ocasió de participar ni interlocutar amb el Sant Pare, des de les aportacions i la fe compartida, amb tots: preveres i seglars, grans i menuts, homes i dones, devots i no tan...esperant la paraula, el gest i l'orientació del qui és dipositari del missatge de Jesús...Però no, l'oficialisme s'ha imposat i un cap d'estat vestit amb sotana blanca ha passat com un bufit, sense deixar rastre.

Una llàstima.

Publicat a “EL PUNT”